

УДК 7.038.53(477)"21"

ORCID iD 0009-0001-4898-9327

Д.В. Прадєдович

РЕФЛЕКСІЯ «УКРАЇНСЬКОГО АВАНГАРДУ» У СУЧАСНИХ КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКИХ ПРАКТИКАХ

*Метою статті є розкрити рефлексію «українського авангарду» у сучасних культурно-мистецьких практиках XXI століття. **Методологія.** У статті застосовано міждисциплінарний підхід, який дозволив звертатися до таких наук як філософія, театрознавство, мистецтвознавство та загальнонаукові методи, а саме: аналізу (для розкриття основних ідей авангарду), історико-порівняльний (для аналізу відображення авангарду початку XX століття у мистецтві XXI) та узагальнення. **Наукова новизна.** Наукова новизна статті полягає у виявленні рефлексії “українського авангарду” представниками сучасного українського мистецтва, розкриваючи, як експерименти з формою та змістом впливають на формування нових засобів репрезентації українського авангарду в артпросторі України та її гуманітарному дискурсі. **Висновки.** Таким чином, здатність авангарду створювати нові концепції, руйнувати стереотипи та встановлювати творчі канали комунікації, що сприяють міжкультурному діалогу та просуванню культурних цінностей, робить його важливим у культурній дипломатії, рекламі та цифровій сфері. В умовах глобалізації авангард слугує каталізатором дискурсу про культурні та мистецькі практики, збереження національної ідентичності та її семантики, міжкультурних комунікацій, що дозволяє Україні зберігати свою унікальність і водночас бути частиною світового соціокультурного простору. Сучасне переосмислення естетики українського авангарду, репрезентоване у нових форматах візуальної, театральної, рекламної та цифрової культури, не лише актуалізує спадщину модернізму, але й засвідчує його здатність залишатися активним чинником формування культурної ідентичності, художнього мислення та формує сучасний образ України, як держави з потужним креативним потенціалом, відкритої до інновацій і глобального міжкультурного діалогу у XXI столітті.*

Ключові слова: український авангард, культурна дипломатія, сучасні мистецькі практики, реклама, цифрові технології, дискурс.

DOI 10.34079/2518-1343-2025-15-30-256-262

Актуальність дослідження. Сьогодні глобалізація та культурна гібридизація ставлять нові виклики перед гуманітарним дискурсом щодо ролі мистецтва у формуванні ідентичності у суспільстві, включаючи український контекст. У цьому вимірі український авангард вирізняється своєю унікальною здатністю поєднувати локальні та глобальні впливи, що розкрилась у період між світовими війнами та стала підґрунтям для розроблення нових форм маніфестацій ідей у культурних практиках і мистецтві, зокрема. Питання вивчення авангарду – це балансування між історичним контекстом, сучасною репрезентацією та глобальною перспективою. Висвітлення головних наративів, які транслиував український авангардизм та їх інтерпретації в сучасності обумовлюють важливість дослідження трансформації цього українського феномену у динамічний процес збереження та інтеріоризації цінностей, а не лише як релікту минулого.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. У сучасній вітчизняній гуманітаристиці питання українського авангарду ставало предметом дослідження мистецтвознавства (О. Федорук, Д. Горбачов, А. Кравченко, М. Шкандрій, М. Мудрак, Т. Руденко, В. Сидоренко, тощо), культурології (В. Вовкун, О. Вернигоренко, В. Шейко), естетики (В. Личковах, Н. Кривда, Л. Левчук, С. Кримський, М. Попович тощо), літературознавства (В. Агеєва, А. Біла, С. Жадан, та ін.). Дослідник О. Федорук (2006) наголошує, що авангард – це не просто художнє явище, а особлива реакція на соціальні та політичні зміни, де представники авангардистській течії прагнули маніфестувати національну ідентичність за допомогою новаторських форм.

Культуролог В. Шейко (2011) у своїх працях розкриває український авангард як унікальний синтез народних традицій і модерністських тенденцій. На його думку, завдяки цьому феномену з'явилась культурна модель, яка об'єднує у собі локальну автентичність та їх співвідношення із світовими тенденціями у формі глокалізму.

Український мистецтвознавець Д. Горбачов (2016), аналізуючи зразки українського авангардизму в поєднанні із спогадами митців, підкреслював, що авангардизм – це була спроба створити нову культурну реальність, що втілює у собі «живу» спадщину, що впливає на формування культурної ідентичності України.

Мистецтвознавець М. Шкандрій (2023), розкриває соціально-політичний контекст авангарду, який висвітлюється як виклик тогочасним традиційним нормам та спробою презентувати нові моделі розвитку суспільства.

Саме, здатність українського авангарду поєднувати локальне з універсальним робить його важливим для посилення міжкультурних взаємодій та актуалізує питання про те, яким чином ідеї українського авангарду можуть бути інтегровані в сучасні культурні практики.

Мета статті – розкрити рефлексії «українського авангарду» у культурно-мистецьких практиках України ХХІ століття.

Виклад основного матеріалу. Сьогодні гуманітарному дискурсі питання переосмислення культурної спадщини є актуальним, зважаючи на питання збереження національної ідентичності та трансляції її для сучасного соціуму. У цих процесах культурно-мистецькі практики стають платформою для ревіталізації «минулого» в нових формах. Українська дослідниця Надія Бабій (2020), аналізуючи концепти «культурних» та «мистецьких практик» визначає їх взаємозв'язок, а саме спираючись на концепцію Р. Джонсона «Cultural studies - Art», відзначає, соціальний вплив мистецтва на культуру людей на національному та буденному рівнях, який визначає їх цінності. Базуючись на цій концепції, у нашому дослідженні здійснено спробу окреслити як сучасне українське мистецтво рефлексує «український авангард» у контексті соціокультурних процесів.

Український авангард є зразком симбіозу автохтонної фолк культури із європейськими мистецькими тенденціями (сюрреалізмом, абстракціонізмом, фомізмом, примітивізмом, дадаїзмом, футуризмом та ін.), став одним з основних феноменів, що формували українську культурну ідентичність на початку ХХ століття. Масштаб українського авангарду включав такі напрями як конструктивізм, кубофутуризм, панфутуризм, супрематизм, спектралізм, тощо. Різні за творчим стилем митці створювали артспільноти, котрі працювали в напрямках живопису, скульптури, поезії, сценографії, кіно, музики та синтезували їх один з одним.

Поняття «український авангард» введено у науковий обіг паризьким мистецтвознавцем А. Наковим для виставки «Tatlin's dream», яка пройшла у Лондоні 1973 року. На цьому заході було уперше для західноєвропейської аудиторії презентовано праці авангардистів України світового рівня Василя Єрмилова і Олександра Богомазова, адже вони поряд з Казимиром Малевич, Олександром Екстер,

Давидом Бурлюком, Анатолем Петрицьким, Сонею Делоне заклали підвалини для подальшого розвитку вітчизняного образотворчого мистецтва та репрезентації української самобутності та ідентичності у світовому соціокультурному просторі.

Леся Курбас спільно з драматургом М. Кулішем, балетмейстером М. Фореггером, режисером В. Інкіжиновим, художником-декоратором Н. Шифриним відтворював на сцені «Березіль» модерні театральні тенденції післявоєнної Європи із умовністю японських театрів «Но» й «Кабукі». На думку дослідників М. Мудрак та Т. Руденко, це дало можливість працювати в новому стилі, «профільтрованому» крізь засади експресіонізму та переглянутого в бік меншої суворості конструктивізму (Мудрак та Руденко, 2012).

Водночас, Олександр Довженко та Михайль Семенко створювали новаторські та політично заангажовані роботи, безпосередньо звертаючись до суспільно-політичних проблем свого часу із посиланнями на український романтизм початку ХІХ століття. Дослідник Горбачев Д., аналізуючи явище авангарду в Україні, стверджує, що вона була одним з першоджерел виникнення загальноросійського авангардизму, адже стала його останнім притулком:

“У Харкові навколо українського поета Семенка зібралися залишки радянської футуристичної армії. Його журнал «Нова генерація» (1927–1930) — останній голос радянського авангарду, голос вільний, бойовий, європейський. Там співробітничали Асєєв і Маяковський, Брик і Третяков, Шкловський і Матюшин, Ейзенштейн і Вертов, Татлін і Малевич (який оприлюднив у тім часописі кілька найважливіших своїх статей), грузинські футуристи і численні європейські художники” (Горбачев, 2014).

Незважаючи на майже століття від появи українського авангарду, на початку ХХІ століття їхні ідеї та інструментарій залишаються актуальними для сучасних міжкультурних процесів у національному та міжнародному вимірах.

Український авангард справив значний вплив на нонконформістське мистецтво 1960-х, створивши нову хвилю інтересу до своїх витоків. Він зародився в новаторських мистецьких школах, творчих спілках та виставках Києва, Одеси, Харкова, та ставши фундаментом модерністського відродження 1990-х, чие відлуння ми спостерігаємо в сучасному артпросторі.

Етос авангарду, де поєднуються різні дисципліни, ідеально співпадає з тим, що ми бачимо в сучасному українському мистецтві. Об'єднуючи різні форми художнього вираження, такі як візуальне мистецтво, музика, література та театр, митці здатні створювати багаті, багатовимірні твори, які резонують з глобальними викликами світової артспільноти. Такий вид співпраці відкриває жвавий простір для дискусій про глибші питання, пов'язані з творчістю. Варто зазначити, що авангардні рухи відіграли значну роль у зміні нашого сприйняття музеїв і галерей, а також сприяли появі альтернативних просторів, таких як сквоти (Rivoli 59 або Squat 17b). Наприклад, Баухауз (Німеччина) став основою сучасного дизайну та архітектури, натомість експерименти дадаїстів і конструктивістів вплинули на сучасний графічний дизайн, рекламу й кінематограф. Авангард, як передовий, експериментальний рух, відіграє ключову роль у цих сферах через свою новаторську природу. Наприклад, гурт «ДахаБраха», що поєднує етнічні мотиви з авангардними експериментами, що робить їх зрозумілішими для глобальної аудиторії.

Повернення до «українського авангарду» як форми презентації національної ідентичності, культурної пам'яті та травм спостерігаємо у художніх творах сучасних представників образотворчого мистецтва, а саме Т. Сільваші, А. Криволапа, О. Ройтбурда, О. Гнилицького, А. Савадова, О. Голосій, О. Рябченка, Д. Кавсана, В. Трубіна, Л. Вартиванов, О. Клименко, Ю. Соломко, В. Цаголов, В. Попова, Г. Вищеславського, О. Луцкевича, С. Святченка. Творчість вищезгаданих майстрів є

зразком рефлексії культурної спадщини авангарду та пошуку нових форм маніфестації української нації. У цьому контексті український авангард адаптується до нових складних екзистенційних умов, продовжуючи розвивати свої особливості, та водночас зважаючи на світовий культурний дискурс. В. Шейко (2011) зазначає, що історичний досвід, діалог культур різних народів у багатьох випадках визначається саме «неформальними контактами видатних лідерів націй, творчих, наукових і мистецьких колективів та їх представників».

Колаборації між українськими та міжнародними художниками, котрі досліджують вплив українського авангарду на сучасні художні практики, є яскравим прикладом культурної дипломатії. Художники використовують нові медіа та технології для створення інсталяцій, побудованих на базисі авангарду. Наприклад, архітекторка Заха Хадід, спираючись на ідеї супрематизму Казимира Малевича у своїх реалізованих проєктах вивела його на новий рівень сприйняття. Одним з сучасних найвідоміших платформ для втілення наративів «українського авангарду» у модерній формі виступає Венеційська бієнале та його паралельна програма заходів. У своєму дослідженні О. Леонтьєва (2025) висвітлює основні проєкти, що представляла Україна на цій мистецькій події з 2001-2024 роки та їх семантичні варіації, а також характеризує важливість виставкових проєктів «Future Generation Art Prize @Venice» для молодих українських художників та презентації сучасного авангардизму у симбіозі з традиційним. Зокрема, згадуються проєкти Ж. Кадирової, М. Рідного, О. Мась, О. Кулика, І. Кабаково, С. Браткова, А. Звягінцева, А. Волокітіна, Н. Кадана, Ю. Соломка, А. Савадова та інші. Прикладами є «Степи мрійників» І. Чічкана та «Фонтан виснаження. Висока вода» П. Макова та проєкт 2024 року «Плетіння сіток». Продовженням візуалісти українського авангарду прослідковується у сучасному цифровому просторі у формі віртуальних галерей, соціальних мереж та онлайн-перформансів, які дозволяють українським авангардним художникам презентувати себе міжнародній аудиторії та долучатися до артдискурсу для позиціонування національної самобутності. Відсутність під час виставок цифрового контенту, як наприклад у випадку «В епіцентрі бурі: Модернізм в Україні 1900 –1930-х років» зменшує аудиторію та репрезентацію виставки для іноземного глядача, який у зв'язку з воєнним станом не має можливості безпосередньо відвідати захід.

Репрезентація українського авангарду в віртуальному середовищі є одним з провідних елементів культурної дипломатії, що дозволяє популяризувати українське мистецтво для у світі. Вона має супроводжуватися поясненнями контексту шляхом міжнародних колаборацій із застосуванням AI чи AR для створення інтерактивних форм для залучення аудиторії. Прикладами можуть слугувати платформа Google Arts & Culture з її інтерактивними опціями (гейміфікацією) та сторінками про твори українського мистецтва; віртуальні тури виставками Мистецького арсеналу – «Футуромарення», присвячене авангардизму початку ХХ століття та всім його напрямам, або «Серце землі», де сучасні художники розкривають проблему національної пам'яті у симбіозі з конотаціями землі. та онлайн-платформи, такі як, презентують роботи; цифрові реконструкції знищених пам'яток (наприклад, VR-тури Маріуполем, #SaveMariupolHeritage), сучасні інтерпретації творів Казимира Малевича, або проєкти ініціативи Ukrainian Art History (@ukr_arthistory). Цікавою формою презентації авангарду став у 2023 році Флешмоб #FreeTheLeopards, який був спрямований на привернення уваги до потреби якнайшвидше передати Україні німецькі танки Leopard 2. За даними МЗС України, флешмоб охопив аудиторію у понад 111 мільйонів людей по всьому світу.

Український авангард як інструмент ретрансляції культурних наративів, пов'язаних із національною ідентичністю та ідеалами, активно використовується у

сучасній фестивальній мистецькій діяльності серед яких фестиваль «ГРА», фестиваль «Країна мрій», мистецька подія «Венеційське бієнале», мистецький фестиваль «І», фестиваль «Kyiv Art Week», Симпозіум сучасного мистецтва «Бірючий» та ГогольFest. Останній демонструє платформу для культурного діалогу, створену завдяки синтезу театрального, музичного та візуального мистецтва у рефлексії українських народних традицій із зразками авангарду першої половини ХХ століття. Участь у таких заходах митців із різних держав та обмін їхніми культурно-мистецькими практиками робить його простором для гуманітарного дискурсу щодо самоідентифікації та футурологічного бачення розвитку соціуму.

Прагнення авангарду до трансформації сприйняття світу, переосмислення традиційних поглядів та створення нових форм мислення й вираження споріднює її із філософією. Вони взаємодоповнюють одне одного: філософія дає авангарду глибший сенс, а авангард пропонує філософії нові способи вираження, водночас обидва спрямовані на пошук нового й заперечення усталених догм, що робить їх природними союзниками у творчому та інтелектуальному розвитку.

Багато фундаторів художнього авангарду були одночасно його теоретиками. В. Кандінський, К. Малевич, О. Родченко, С. Далі, А. Бретон, І. Голль, Ф. Т. Марінетті, К. Едшмід, Р. Гюльзенбек, Г. Гессе, О. Богомазов, тощо. Серед основних ідей, що містяться в працях авангардистів, на нашу думку, варто виділити: ідею свободи від соціальних умовностей, табу; ніцшеанську ідею про самоцінність індивідуального психоемоційного переживання; концепцію інтуїтивного типу сприйняття; безперервну духовну активність, що плекає вольовий тип індивідуальності; орієнтація на практичне застосування (Біла, 2006, с.57-58). Наприклад, навчаючись у Відні, Лесь Курбас обирає філософські та теологічні студії, та пише численні статті, театральні огляди, виступи, присвячені японському та китайському мистецтву й філософії (Курбас, 2001). Завдяки східним традиціям він руйнував звичні штампи сприйняття та побудови театру, що мав говорити з людиною мовою тотального трагічного сьогодення, мовою філософської оцінки. У сфері української філософії поняття «авангардизм» частково знаходимо у працях філософів та інтелектуалів ХХ століття, таких як Д. Чижевський, Л. Левчук, С. Кримський, М. Попович та О. Оніщенко. Ці інтелектуали досліджували, як авангард відігравав вирішальну роль у формуванні національної ідентичності, підкреслюючи його значення для культури, естетики та еволюції сучасного українського мистецтва і його представників. Це дозволяє нам зробити висновок, що авангард не тільки революціонізував художні практики, але й переформував способи мислення, проклавши шлях для нових інтелектуальних рухів. Центральними в авангардних творах є такі теми, як боротьба за свободу, самовираження та захист прав людини. Ці теми можуть ефективно залучати глобальну аудиторію та викликати важливі дискусії про сучасні соціально-політичні контексти, зокрема в новітній історії України.

Наукова новизна. Наукова новизна статті полягає у висвітленні рефлексій «українського авангарду» представниками сучасного українського мистецтва, розкриваючи, як експерименти з формою та змістом впливають на формування нових засобів репрезентації українського авангарду в артпросторі України та її гуманітарному дискурсі.

Висновки. Таким чином, здатність авангарду створювати нові концепції, руйнувати стереотипи та встановлювати творчі канали комунікації, що сприяють міжкультурному діалогу та просуванню культурних цінностей, робить його важливим у культурній дипломатії та цифровій сфері. В умовах глобалізації авангард слугує каталізатором дискурсу про культурні та мистецькі практики, збереження національної ідентичності та її семантики, міжкультурних комунікацій, що дозволяє Україні зберігати свою унікальність і водночас бути частиною світового соціокультурного простору.

Бібліографічний список

- Бабій, Н.П., 2020. Актуальні культурно-мистецькі практики та процеси: проблематика наукового дискурсу. *Питання культурології*, с. 69-78. DOI: <https://doi.org/10.31866/2410-1311.36.2020.221047>
- Біла, А., 2006. *Український літературний авангард: пошук, стильові напрямки*. Київ: Смолоскип.
- Горбачев, Д.О., 2014. На мапі українського авангарду. *ART UKRAINE*. Доступно: <https://artukraine.com.ua/a/na-mapi-ukrainskogo-avangardu/> (дата звернення 15.01.2025).
- Горбачев, Д.О., 2016. Богомазов – один із найбільших футуристів Європи. *ZBRUC*. Доступно: <https://zbruc.eu/node/50026> (дата звернення 15.01.2024).
- Курбас, Л., 2001. *Філософія театру*. Київ: Основи.
- Леонтьєва, О.В., 2025. *Сучасне українське мистецтво в проєктах Венеційської бієнале: міжкультурний діалог та глобальні впливи*. Доктор наук. Дисертація. Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво, реставрація. Київ: НАКККіМ.
- Мудрак, М. та Руденко, Т., 2015. *Інсценізація українського авангарду 1910-1920 років. Staging the ukrainian avant-garde of the 1910s and 1920s*. Київ. Родовід.
- Федорук, О.К., 2006. *Перетин знаку: Вибрані мистецтвознавчі статті*: У 3 кн. /Інститут проблем сучасного мистецтва Академії мистецтв України. Київ: Видавничий дім А+С, Історія та теорія мистецтва. Постаті. Народна творчість.
- Шейко, В.М., 2011. Генеза та еволюція діалогу культур у цивілізаційному глобалізаційному світі. *Культура України*, 33. Доступно: <https://lib-hdak.in.ua/docs/pokazhchyk-Sheiko-V-M.pdf>
- Шкандрій, М., 2023. *Авангардне мистецтво в Україні, 1910-1930: пам'ять, за яку варто боротися*. Харків: ВД Фабула.

References

- Bila, A. 2006. *Ukrayins'kyu literaturnyy avanhard: poshuk, styl'ovi napryamky*. [The Ukrainian Literary Avant-Garde: Quest and Stylistic Trends.] Kyiv: Smoloskyp [in Ukrainian].
- Babii, N., 2020. Aktual'ni kul'turno-mystets'ki praktyky ta protsesy: problematyka naukovoho dyskursu. [Contemporary Art and Cultural Practices and Processes in Scientific Discourse]. *Pytannia kulturologii*, 36, 69 – 78 [in Ukrainian].
- Fedoruk, O. K., 2006. *Peretyyn znaku: Vybrani mystetstvoznavchi statii*. [Intersection of the Sign: Selected Essays in Art Criticism.] In 3 Books. Book 1: History and Theory of Art. Figures. Folk Art. Kyiv: A+C Publishing House [in Ukrainian].
- Horbachev, D.O., 2014. Na mapi ukrayins'koho avanhardu. [On the Map of the Ukrainian Avant-Garde]. *ART UKRAINE*. available at <https://artukraine.com.ua/a/na-mapi-ukrainskogo-avangardu/> (accessed January 15, 2025) [in Ukrainian].
- Horbachev, D.O. 2016. Bohomazov – odyń iz naybil'shykh futurystiv Yevropy. [Bogomazov – One of the Greatest Futurists of Europe]. *ZBRUC*. available at <https://zbruc.eu/node/50026> (accessed January 15, 2024) [in Ukrainian].
- Kurbas, L., 2001. *Filosofiya teatru*. [Philosophy of Theatre]. Kyiv: Osnovy [in Ukrainian].
- Leontieva, O.V., 2025. *Suchasne ukrayins'ke mystetstvo v proyektakh Venetsiys'koyi biyenale: mizhkul'turnyy dialoh ta hlobal'ni vplyvy*. [Contemporary Ukrainian Art in the Projects of the Venice Biennale: Intercultural Dialogue and Global Influences]. Ph.D. Dissertation. Kyiv: National Academy of Culture and Arts Management [in Ukrainian].

- Mudrak, M., Rudenko, T., 2015. *Instsenizatsiya ukrayins'koho avanhardu 1910-1920 rokiv. Staging the ukrainian avant-garde of the 1910s and 1920s. [Staging the Ukrainian Avant-Garde of the 1910s and 1920s]*. Kyiv: Rodovid, [in Ukrainian].
- Sheiko, V.M., 2011. Heneza ta evolyutsiya dialohu kul'tury u tsyvilizatsiynomu hlobalizatsiynomu sviti. [Genesis and Evolution of the Dialogue of Cultures in the Civilizational and Globalized World]. *Culture of Ukraine*, 33. URL: <https://lib-hdak.in.ua/docs/pokazhchyk-Sheiko-V-M.pdf> [in Ukrainian].
- Shkandrij, M., 2023. *Avanhardne mystetstvo v Ukrayini, 1910-1930: pam"yat', za yaku varto borotysya. [Avant-Garde Art in Ukraine, 1910–1930: A Memory Worth Fighting For]*. Kharkiv: Vydavnytstvo Fabula [in Ukrainian].
- Стаття надійшла до редакції 31.10.2025 р.

D. Pradedovych

THE REFLECTION OF THE «UKRAINIAN AVANT-GARDE» IN CONTEMPORARY NATIONAL CULTURAL AND ARTISTIC PRACTICES

Purpose of Research. The purpose of the research is to highlight the reflections of the “Ukrainian avant-garde” in contemporary Ukrainian cultural and artistic practices of the XXIst century. **Methodology.** The article applies an interdisciplinary approach, which allowed us to turn to such sciences as philosophy, theater studies, art history and general scientific methods, namely: generalisation (to reveal the main ideas of the avant-garde), historical and comparative (to analyze the reflection of the avant-garde of the early twentieth century in the art of the twenty-first century) and analysis (to study the research basis of the concept «Ukrainian avant-garde»). **Scientific Novelty.** The scientific novelty of the research lies in highlighting the reflections of the “Ukrainian avant-garde” by representatives of contemporary Ukrainian art, revealing how experiments with form and content influence the formation of new means of representation of the Ukrainian avant-garde in the art space of Ukraine and its humanitarian discourse. **Conclusions.** Thus, the avant-garde's ability to create new concepts, break down stereotypes, and establish creative channels of communication that promote intercultural dialogue and the advancement of cultural values makes it important in cultural diplomacy, advertising and the digital sphere. In the context of globalization, the avant-garde serves as a catalyst for discourse on cultural and artistic practices, the preservation of national identity and its semantics, and intercultural communication, allowing Ukraine to preserve its uniqueness while being part of the global sociocultural space. The contemporary reinterpretation of Ukrainian avant-garde aesthetics, represented in new formats of visual, theatrical, advertising, and digital culture, not only actualizes the legacy of modernism but also demonstrates its ability to remain an active factor in shaping cultural identity, artistic thinking, and shapes the contemporary image of Ukraine as a state with powerful creative potential, open to innovation and global intercultural dialogue in the 21st century.

Key words: Ukrainian avant-garde, cultural diplomacy, contemporary artistic practices, cultural practices, advertising, digital technologies, discourse.